al Negrei Isais după acelaşi pumnal, dar nu-l poate găsi după miros, căci, în domeniul acesta, Infernul nu poate lucra după simţuri şi instinct. În călătoria spre Elsbethstein, unde s-a găsit efectiv pumnalul, Lipotin flecăreşte, un fel de oracol hodorogit. Şi asta pe două pagini. Extragem :

> „Meseria mea m-a făcut un fel de cîine care caută trufe. Iau urma, miros, cînd trebuie să mă întîlnesc cu obiectul căutat. Şi, scumpă prinţesă, ca Magistru al Ţarului, ca Mascee, miros pumnalul, vîrful de lance al strămoşilor voştri [...] Din amîndouă părţile, domnii mei, dacă-mi pot permite să vorbesc aşa. [...] Miros, pe undeva, aproape."

Şi flecăreala continuă pînă la saţietate, conjuraţie deritmică a Iadului.

Ni se va scuza această întîrziere pe impur, dar toate colţurile hambarului trebuie răscolite.

*
* *

Să revenim la imagini de speranţă şi de puritate.

Ceea ce se păstrează în cetatea Elisabetei, într-o Syrie necunoscută, probabil foarte îndepărtată şi foarte apropiată, este însăşi ideea imperială, funcţia de kosmokrator, redusă la un fel de Pinda, de element incoruptibil al organismului neamului omenesc, din care, sub roua Vieţii, toată fiinţa învie, adică şi *Sanctum Regnum*. Dar ideea imperială nu izvorăşte din creştinism, cum just observa Dante. Este precreştină şi a fost instituită pentru Europa de doi eroi solari, Julius Caesar şi Octavian August, amîndoi *a sole missi*, trimişi de soare, Monarhi şi Pontifici Maximi. Ceea ce se păstrează în Elsbethstein, cel puţin pentru Europa şi Orientul Apropiat, este dubla Putere, sacerdotală şi regală, unite într-un unic Principiu. Prin urmare, tot aşa se va manifesta Ianus Bifrons şi Baphomet, cînd vremurile se vor împlini.

... Şi aşa mai departe.

Consideraţii asupra ultimelor 12 devize din «Profeţia Papilor» a Sfîntului Malachie *

Sub numele de *Profeţie a Papilor*, există o listă de 112 devize caracterizînd 112 papi, începînd cu Celestin II, în 1144, pînă la „Petrus Romanus", ultimul papă al acestui ciclu, fapt limpede anunţat prin venirea, în vremea sa, a lui *„Judex Tremendum"*; aşa-zisa „profeţie" este atribuită Sfîntului Malachie, arhiepiscop de Armagh, prieten şi discipol al Sf. Bernard de Clairvaux. Textul nu a fost cunoscut sigur decît în jurul Conclavului din 1590 ; natural, istoricii, cu superstiţia literii scrise şi cu dispreţul tradiţiei orale, consideră atribuirea ca un fals. Nu ne simţim deloc obligaţi să-i urmăm : ştim că texte importante, cărţi revelate chiar, au avut o lungă predanie orală, înainte de a se simţi nevoia aşternerii scrise.

Din punctul de vedere profan însă, atribuirea devizelor Sfîntului Malachie apare incredibilă ; or, trebuie să ne reamintim că cei vechi spuneau că elementul cel mai neverosimil, cel mai absurd dintr-un mit, este partea lui esenţială, secretul lui adînc. Să reţinem deci acest fapt în cursul celor ce urmează.

Există o bibliotecă întreagă asupra acestor „profeţii", astfel încît ne este suficient să semnalăm că autorii eruditi şi serioşi spun că, pînă în acest moment, toate devizele sînt corespunzătoare, fie că insistă asupra

* Vezi şi Daniel Reju, *Les prophéties de Saint Malachie*, Monaco, Editions du Racher, 1979.

unei particularităţi din viaţa, caracterul, blazonul pontifului vizat, fie că se referă la evenimente contemporane cu el ; din cauza acestei precizii, discuţia asupra datei „profeţiei" şi-a pierdut importanţa : a desemna în secolul al XVI-lea pe papii contemporani cu Napoleon şi cu primul război mondial prin devizele *Aquila rapax* şi *Religio depopulata*, este tot atît de extraordinar ca şi cînd lucrul ar fi fost formulat în secolul al XII-lea.

Cunoaşterea tardivă a „profeţiei" se poate explica şi altfel : în primele secole nu i s-a dat atenţie, deoarece devizele nu aveau un scop de propagandă şi publicitate, dat fiind caracterul lor eliptic, sibilic. Dar, cu timpul, cînd unele devize mai clare s-au dovedit juste, interesul a crescut în măsura verificării istorice. Exactitatea formulelor a început să izbească. Cum să nu impresioneze faptul că Papa Pius VII, persecutat de Napoleon, prizonierul lui, are deviza „Aquila Rapax" şi că Papa Benedict XV, contemporan cu primul război mondial, este desemnat cu „Religio Depopulata" ? Interesul a mers crescînd şi a devenit pasiune, aşa că de vreo nouăzeci de ani încoace, cînd se deschide un conclav pentru alegerea unui papă, revistele, presa zilnică, cu milioanele ei de cititori, discută Profeţia Sfîntului Malachie, căutînd să ghicească pe viitorul papă prin caracterizările devizei respective. Poate acesta a fost scopul autorului lor : să suscite discuţii înverşunate, contradictorii, distilînd prin luptă un „elixir", un „Soma", un „ulei" necesar pentru funcţionarea catifelată a unor „rotiţe", în realitate *roternagne* – cum le spune Dante – vehiculînd Carul condus de Agni (Carul Mare – ca să-i dăm numele românesc), tîrîndu-ne pe toţi şi universul spre un destin inexorabil. La un nivel superior, devizele au fost suscitate, pentru că prin simpla lor formulare, publică sau nu, verbul, a cărui expresie sînt, actualizează sentinţe fără apel asupra sfîrşitului de ciclu ; căzute în domeniul public, suscită discuţiile de care vorbeam, creînd în lumea intermediară o capilaritate, o zonă bună conducătoare, un fel de limfă prin care substanţa sentinţelor trece în a treia lume, unde ele devin executorii.

Este ocazia să arătăm care poate fi caracterul unor preziceri şi să încercăm o clasificare a lor.

1) Plecînd de jos în sus, avem pe acelea ale mediumurilor spiritiste. Controlul stării de veghe fiind suspendat, inconştientul, pentru care anumite limitări temporale sînt suprimate, poate să reverse un fluviu de adevăruri şi minciuni, confuze, incoerente şi, uneori, neinteresante. Nu vedem de ce nu ar face aceasta şi o brută sau un cretin sub influenţa anumitor băuturi sau a unui traumatism.

2) În al doilea rînd, sînt vizionari cu psihic hipertrofiat, dar încadraţi într-o religie ; utilizaţi de organizaţii iniţiatice serioase, cum se întîmpla mai de mult, relatau lucruri remarcabile ; alţii, fără ocrotire, neîncadraţi într-o religie, făcînd o profesie din puterea lor, ca în timpurile noastre, amestecă inextricabil adevăruri cu locuri comune şi minciuni.

3) Misticul prevede figurat fapte de o mult mai mare importanţă, fără să le priceapă, de cele mai multe ori. Calitatea prezicerilor lui este pe măsura încadrării sale tradiţionale şi cunoaşterii doctrinare, ceea ce este destul de rar.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre unii sfinţi, mai ales femei.

4) Pe un plan superior stau aceia care, stăpîni pe anumite ştiinţe tradiţionale (ştiinţa numerelor, a literelor, a ciclurilor, a astrologiei), pot prevedea cu exactitate viitorul, admiţînd că ar consimţi să-şi aplice ştiinţa pe planul inferior al previziunii.

5) Incomparabil mai sus, sînt fiinţele care, suprimînd condiţia temporală, adică situîndu-se între gradele de Adept minor şi Adept major, între perpetuitate şi Eternul prezent, nu pot prezice propriu-zis, pentru că timpul nu mai există pentru ei. Ca atare, ce nevoie ar avea de o ştiinţă divinatorie, cînd sînt tot atît de prezenţi în anul 970 ca şi în 1970.

După părerea noastră, devizele Sfîntului Malachie s-ar putea încadra în punctele 4 şi 5, adică sînt faptul unei personalităţi sau al unei colecţii pe anumite ştiinţe tradiţionale sau posedînd realizări iniţiatice superioare.

René Guénon, într-o importantă dare de seamă asupra cărţii lui Piobb despre *Profeţia Papilor*, le desparte în două grupuri. Unul de 100 de formule, divizîndu-se ca şi *Divina Comedia* în 1 + 3 x 33, ceea ce

arată că Guénon recunoaşte antichitatea, autenticitatea, calitatea devizelor. Celălalt grup constituie un caz zodiacal de 12 formule, în care ultima formulă, Petrus Romanus, este încadrată într-o frază, ceea ce o deosebeşte izbitor de celelalte devize, frază în care este anunţat limpede sfîrşitul actualului ciclu pămîntesc.

> *„In extrema persecutione Sacrae Romanae Ecclesiare se debit Petrus Romanus qui pascet aves in multos tribulationibus ; quibus transactis, civitas septicolis diructur et Judex tremendus judicalit populum."*
>
> „În ultima persecuţie a Sfintei Biserici Romane va şedea Petrus Romanus, care va paşte oile în timpul multor tribulaţiuni ; odată acestea depăşite, cetatea pe şapte coline (Roma – *n.n.*) va fi distrusă şi Judecătorul înfricoşat va judeca poporul."

Această ultimă indicaţie îndreptăţeşte să situăm deviza în semnul zodiacal al Vărsătorului, penultimul ciclu mic pămîntesc din ciclul mare solar.

*
* *

Dacă se face scizură între primele 100 devize şi ultimele 12, este probabil din cauza desfăşurării acestora într-o dimensiune specială a timpului.

Iată ultimele 12 devize :

1. *Crux de Cruce* – atribuită papei Pius IX (1846-1878)
2. *Lumen in Coelo* – atribuită papei Leon XIII (1878-1903)
3. *Ignis in Terra* – atribuită papei Pius X (1903-1914)
4. *Religio depopulata* – atribuită papei Benedict XV (1914-1922)
5. *Fides Intreprida* – atribuită papei Pius XI (1922-1939)
6. *Pastor Angelicus* – atribuită papei Pius XII (1939-1958)
7. *Pastor et Nauta* – atribuită papei Ioan XXIII (1958-1963)
8. *Flos Florum* – atribuită papei Paul VI (1963-1978)
9. *De mediate lunae* – atribuită papei Jean-Paul I (26 aug. 1978-28 sept. 1978)
10. *De Labore Solis* – atribuită papei Jean-Paul II (1978-)

mai urmează

11. *De Gloria Olivae*
12. *Petrus Romanus*

Devizele papilor aparţin simbolismului temporal pe un dublu motiv : cuprind şi situează evenimentele ce se desfăşoară de-a lungul ultimelor secole ale prezentei umanităţi, apoi sînt formule de categoria *mantra*, pronunţîndu-se în timp. Or, iată că Guénon vorbeşte de Zodiac, în cazul ultimelor 12 devize, deci de o reprezentare spaţială a ciclului, care este o succesiune în timp.

A reprezenta timpul printr-o figură geometrică este o spaţializare a lui, este evident ; cu alte cuvinte este o năzuinţă, o căutare, o *questă* a cvadraturii cercului. Această constatare ne îndeamnă să reprezentăm spaţial, nu numai ultimele 12 formule, ci şi pe primele o sută ; poate ne vor da astfel cîteva din secretele lor. Transmutarea în simultaneitate a unei succesiuni temporale este un fel de a colabora cu Marele Arhitect al Universului în vederea spaţializării timpului, în transformarea Cosmosului într-un templu, simbolizată de coborîrea Ierusalimului Ceresc la sfîrşitul ciclului.

Sînt mai multe feluri de a reprezenta geometric[1] cele 112 formule, prin linie şi cerc. Ţinînd seama de repartiţia primelor o sută în 1 + 3 x 33, le putem figura prin trei linii a cîte 33 formule, plus un punct ; dar punctul fiind nereprezentabil, nu este o figură geometrică şi atunci, dacă sîntem siliţi să considerăm una din linii ca fiind compusă din 34 formule, ne întrebăm care este a o suta formulă ? Să nu cădem în cursa de a lua din listă pe aceea care corespunde cu acest număr. Problema nu este atît de simplă – am zice, simplistă. În realitate, răspunsul este tot atît de greu ca şi găsirea celui de-al o sutălea Nume Necunoscut al lui Dumnezeu, după cele nouăzeci şi nouă cunoscute, ca şi găsirea celui de-al o sutălea cîntec din *Divina Comedie*, cheie a Poemului dantesc. Cu alte cuvinte, *Profeţia Papilor* este o invitaţie, nu numai la găsirea „Cvadraturii Cercului", ci şi a „Cuvîntului pierdut", simboluri spaţiale şi temporale ale aceluiaşi lucru, reintegrare în centrul nostru şi al lumii, prin răspunsul adecvat la întrebarea pusă de „Păzitorul pragului".

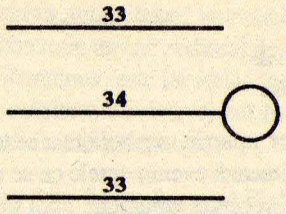

Fig. 1

Deci, prima figură – ca punct de plecare şi material brut – ar fi următoarea : Linia centrală este Arborele Vieţii cu Soarele în vîrf, cele două laterale reprezintă Arborele Binelui şi al Răului. Figura este prezentată de Guénon în *Le Symbolisme de la Croix*. Este identică cu Arborele Sefirotic, cercul fiind Sefira „Ketter"[2].

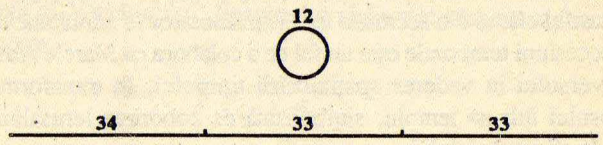

Fig. 2

O altă figură, tot atît de sumară, dar semnificînd ceva, este figura 2. Cele trei linii sînt în prelungire orizontală. Cercul (= Soarele spiritual) răsare deasupra Apelor Primordiale.

În figura 3 ni se arată cele trei linii tot unite, dar aşezate vertical, axial, reprezentînd Arborele Lumii, în vîrf cu fructul lui, Soarele.

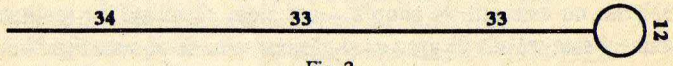

Fig. 3

Cele trei linii formînd un triunghi (fig. 4), avînd de data aceasta cercul în centru. Este simbolul binecunoscut al deltei. Muntele cu Caverna din centrul lui, deşi caverna este de cele mai multe ori figurată de un triunghi mai mic, invers ; dar triunghiul nu se înscrie firesc într-un cerc ? Avem un simbol al imanenţei şi al Centrului suprem ocultat.

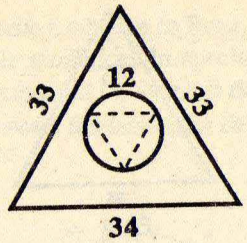

Fig. 4

Menţionăm în treacăt figura 5, pe care am desenat-o pentru că este echivalentă cu figura 3, soarele în vîrful Axei lumii, de data aceasta reprezentată de alt simbol axial, piramida sau muntele punînd mai bine în relief ideea de ierarhie spirituală, omenească şi îngerească.

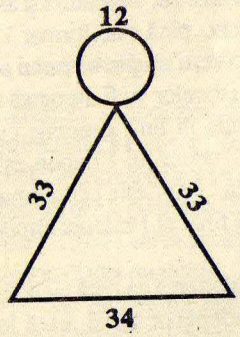

Fig. 5

Putem situa cercul altfel, înconjurînd partea superioară a triunghiului în felul inelului lui Saturn (fig. 6). Ceea ce ne îndeamnă să desenăm această figură este un text straniu din cartea lui Saint-Yves d'Alveydre *Le Mission de l'Inde* * unde se menţionează pentru prima dată în Europa numele Agartthei[3].

* Saint-Yves d'Alveydre, *La Mission de L'Inde*, Paris, Dorbon, 1910.

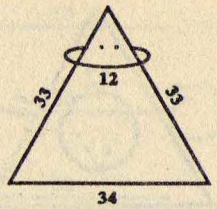

Fig. 6

Neavînd cartea la îndemînă, vom expune din memorie ceea ce spune autorul în legătură cu această figură. În 1877, Brahâtma a văzut acest triunghi sau piramidă de lumină pe cer, înconjurată la o treime de la vîrful său cu un cerc fluidic. Inițiații Agartthei socotesc acest inel ca reprezentînd legea misterelor, care oprește de a dezvălui neinițiaților tezaurele științei ascunse, deoarece ar împrumuta răului puteri incalculabile. La acea dată însă, Brahâtma și asesorii lui au văzut acest inel divizîndu-se succesiv, pînă s-au format 12 fragmente. După ce a consultat Inteligențele cerești asupra sensului acestei acțiuni, s-a ajuns la concluzia că legea misterelor va fi abrogată progresiv.

Realitatea corespunde în linii generale cu tainele dezvăluite de această viziune. Astfel, opera lui Guénon este o ilustrare a abolirii treptate a legii misterului ; 1877 este penultimul an al vieții Papei Pius IX, primul din zodiacul final al *Profeției Papilor*, avînd deviza „Crux de Cruce".

Faptul acesta are importanță ca dată ciclică, deoarece este acela al războiului nostru de independență și arată locul important al țării noastre în istoria ocultă a lumii, care nu are de-a face cu istoria vizibilă, decît prin tangențe ignorate de public. În 1878 s-a publicat *Harap Alb*, altă misivă hyperboreeană – dar vom mai vorbi despre acestea.

Este posibil să aranjăm și altfel cele trei linii și cercul, dîndu-i acestuia o elasticitate care este inerentă caracterului calitativ al simbolismului său. Putem, așadar, desena un cerc cu trei diametre la distanță egală unele de altele. Obținem ceea ce se numește chrismul simplu, simbol al analogiei ; în schema lui se pot înscrie pecetea lui

Solomon, Vulturul, florile simbolice ca Roza, Crinul, Lotusul și, în definitiv, toate figurile simetrice, în special poligoanele. Pentru precizie, recomandăm capitolul *Le Symbole de l'Analogie*, din cartea lui René Guénon : *Symboles fondamentaux de la Sciene Sacrée* * (fig. 7).

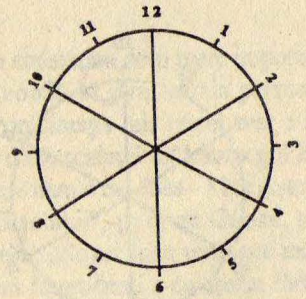

Fig. 7

În următoarele două grafice, simbolizînd tot analogia, vom situa altfel cercul, fără a-l suprima din locul său, din figura 7. Nu este un abuz și iată de ce. Diferitele localizări ale cercului în figura 7 și cele două următoare nu sînt altceva decît diferitele localizări ale *Luz*-ului în Microcosm și în Macrocosm. Cînd *Luz*-ul se actualizează într-unul din cercurile subtile, celelalte localizări nu dispar, lucrul este evident, ele sînt concomitente. *Luz*-ul este elementul nepieritor din organismul uman, care va constitui corpul ce se va prezenta la Judecata din Urmă. Inițiatul care-l deșteaptă în diferitele lui localizări își restituie starea primordială. Cum, macrocosmic, *Luz*-ul este numele ebraic al Agartthei, înseamnă deci că actualizarea lui duce în centrul ființei noastre și, în același timp, în Centrul lumii. Prin urmare, se vede continuitatea organică dintre figurile 4 și 5 și următoarele – 7, 8 și 9 **.

---

* René Guénon, *Symboles fondamentaux de la science sacrée*, Paris, Gallimard, 1962.

** Există un capitol întreg despre *Luz* în *Le Roi du Monde*, de René Guénon.

La figura 7, în vîrful Nord al diametrului vertical, vom adăuga la dreapta un cerc mic, care va forma împreună cu diametrul schema literei greceşti *Rho*. Obţinem Monogramul lui Hristos, *Labarumul* Împăratului Constantin, semnul ceresc ce i s-a arătat, pe cînd un glas spunea *In hoc Signo vinces* * înainte de bătălia de la Podul Milvium, care a hotărît soarta Creştinismului.

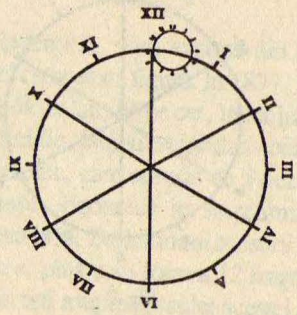

Fig. 8

În figurile 7 şi 8, cercul mare, divizibil în cele 12 ultime formule ale Profeţiei, reaminteşte Masa Rotundă şi pe cei 12 cavaleri ai ei. Ce e mai firesc decît să înscrii Monograma lui Hristos pe Masa Rotundă ? Aminteşte Cina cea de taină dar şi Graalul, şi prin aceasta arată cum s-a produs adaptarea unor străvechi tradiţii celtice, în special simbolul Cupei şi al Mesei, în noua Tradiţie. Este o dezminţire evidentă pentru acei – şi sînt mulţi – care cred că s-a produs o discontinuitate între lumea veche şi Creştinism, şi că lumea începe la anul 1.

Dacă figurile 7 şi 8 sînt o proiecţie plană a Mesei Rotunde, atunci ce poate reprezenta, în cadrul legendei Graalului, micul cerc nordic, formînd bucla lui *Rho* ? Înainte de a răspunde, reamintim în treacăt că, după Guénon, în reprezentările geometrice ale Zodiacului, solstiţiul de

* Este curios că iniţialele formulei formează un Tetragram ; IHSV. Primele trei litere constituie numele prescurtat al lui Iisus, universal întrebuinţat în Evul Mediu şi chiar acum. Cum V se pronunţă în scrierea latină şi U, cele patru litere sînt o aproximaţie suficientă a Tetragramului propriu-zis.

iarnă nu se situează precis în Nord, ci puţin spre Nord-Est, ca şi micul cerc din figura noastră. De aceea, sărbătoarea Sf. Ioan nu este la 1 Ianuarie, ci la 7 Ianuarie.

*
* *

Urmează acum o constatare de o mare importanţă : masa, în mod definitoriu, este o mobilă în jurul căreia persoanele se aşază stînd natural pe scaune. Prin situaţia lui, micul cerc e un jilţ şi, din cauza aceasta, nu poate fi decît scaunul totdeauna gol la Masa Rotundă. În acesta putea să se aşeze numai cel Ales – Mult Aşteptatul – care urma să încheie „aventurile Graalului", pe nume Galaad, pe care regele Arthur îl întîmpină cu vorbele : *„Soyez bien venu que moult avous attendu" ;* scaunul pe care cîţiva imprudenţi s-au aşezat fără chemare şi au fost înghiţiţi de pămîntul întredeschis. I se spune : *le Siège périlleux* („Scaunul periculos"). Un scaun este un simbol spaţial – ca şi masa, ca şi cercurile care le reprezintă geometric. Cu alte cuvinte, Masa Rotundă cu accesoriile ei, reprezentarea zodiacală, este un fenomen de „spaţializare a timpului", indicat în geometrie cu numele de „cvadratură a cercului" ; se poate opera un proces contrariu de „temporalizare a spaţiului", de „circulatură a cvadrantului". Să transformăm deci simbolul spaţial *le siège périlleux* într-un simbol temporal, şi atunci obţinem *les temps périlleux*. Zece papi din seria de doisprezece s-au succedat pînă în prezent ; cine poate constata justeţea minunii ?

Acum, reamintim că, pentru Guénon, modelul după care s-a realizat legenda lui Galaad, Regele Graalului, a fost Sf. Bernard de Clairvaux[4]. Şi atunci, atribuirea „Profeţiei Papilor" Sfîntului Malachie, prieten şi discipol al Sf. Bernard, capătă o neaşteptată consistenţă ; bătrînii înţelepţi din vechime aveau dreptate cînd spuneau că partea cea mai neverosimilă, mai absurdă, dintr-un mit, este cheia lui, sîmburele lui viu.

În configuraţia noastră, Galaad – Bernard însumează un aspect zodiacal, ca şi Masa Rotundă, ceea ce este un mod de a afirma analogia

dintre Macrocosm şi Microcosm. După toate indicaţiile pe care le avem, se poate spune că Sf. Bernard a fost socotit în Occident o specificare a Omului Universal. Ne punem o dublă întrebare : devizele papilor nu constituiau litanii în cinstea Omului Universal, reprezentat de Sf. Bernard, recitate ca un rozariu în anumite organizaţii iniţiatice ? Ultimii doisprezece papi nu sînt un duodenar de aspecte ale Sf. Bernard de Clairvaux, specificate în vremurile de pe urmă, în vederea reintegrării finale ?

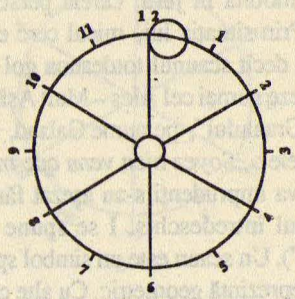

Fig. 9

Este posibilă, în sfîrşit, o a treia figuraţie a Mesei Rotunde. Figura 8 rămîne în întregime, adăugîndu-se un al treilea foarte mic cerc, exact în centrul ei (fig. 9). El reprezintă Cupa Graalului, privită, aşa cum spune tradiţia, de Ochiul Domnului, cupă sub care se află masa sfîntă, sau, mai exact – deoarece se spune că niciodată Cupa Graalului, adusă de îngeri, nu s-a aşezat pe masă –, micul cerc e o proiecţie plană a ei. Ochiul Domnului priveşte centrul cupei, de-a lungul unei perpendiculare trecînd prin centrul cupei, care este şi al Mesei. Nici o fiinţă omenească luată ca atare, nici un Rege al Graalului, nu a putut privi Graalul, Masa Rotundă, cu cavalerii din jurul ei, aşa cum este reprezentată în figura 9. Galaad a contemplat interiorul Graalului, aşezat pe altar, şi a murit într-un extatic *nirri-Kalpa-samadhi*. Dar nu privea ca Ochiul Domnului. Nici geometric acesta nu se poate reprezenta (cum nu este reprezentabilă a şaptea rază a Crucii cu trei dimensiuni, concomitent cu Masa Rotundă, decît convenţional – după cum, în

vechile picturi egiptene, ochiul este reprezentat frontal, în figuri din profil) (fig. 10). Atragem atenţia că ochiul Domnului, aşa cum îl arătăm aici, este asemănător cu cel din figura 4.

Aşa că numai convenţional are valoare reprezentativă figura 10. Dacă reprezentăm Ochiul Domnului şi verticala coborînd din el, Masa Rotundă este necesar semnificată de o linie orizontală ; dacă o reprezentăm printr-un cerc, Ochiul Domnului nu-şi are locul în figură. În figura 10, trebuie să considerăm linia verticală ca un substituit, predat în plan, al verticalei axiale, cum este Axul solstiţial în reprezentarea Zodiacului.

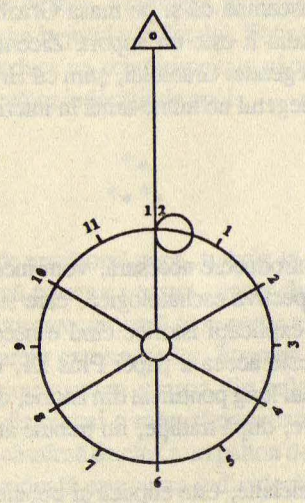

Fig. 10

Acestea fiind spuse, remarcăm că cele trei linii compuse din seriile 1 + 3 x 33 nu sînt obligatoriu reprezentabile numai prin linii drepte ; ele pot fi şi sinuoase. Şi atunci avem figura 11, în care şi un copil arab de şapte ani recunoaşte numele lui Allah, în litere arabe. Nu este nevoie să mai insistăm asupra perspectivelor şi confirmărilor pe care le deschide acest fapt, în ce priveşte contactele dintre esoterismul musulman şi esoterismul creştin în Evul Mediu.

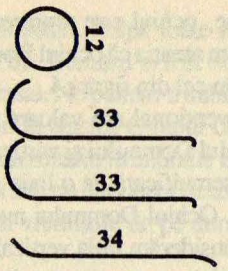

Fig. 11

Aceasta mai înseamnă că şi pe masa Graalului era scris Marele Nume inefabil căruia îi este un suport. Zicem „şi", pentru că din versiunea arabă a legendei Graalului, ştim că Hristos – la Cina cea de Taină – a scris cu degetul un nume-taină în interiorul cupei Graalului.

*
* *

După această introducere necesară, vom încerca să înlocuim cele 12 formule în perspectiva eschatologică, care singură le poate structura, dînd sumare explicaţii istorice cînd e necesar. Prima deviză – *Crux de Cruce* – este aceea a papei Pius IX, care a păstorit de la 1846-1878 ; e cel mai lung pontificat din istorie, după acela al Sf. Petru (33 ani), durată care, după tradiţie, nu trebuie atinsă de nici unul din succesorii lui.

Deviza, ca şi celelalte, este eliptică şi trebuie explicată. „Crux de Cruce" se poate traduce prin „Cruce la Cruce, „Cruce pe Cruce". În timpul pontificatului lui Pius IX s-a desăvîrşit Risorgimento-ul şi unificarea politică a Italiei, sub impulsul Casei de Savoia, în guvernarea regelui Victor-Emmanuel II şi a ministrului său, Cavour. Reunificarea s-a făcut în paguba Regilor şi Principilor secundari care stăpîneau Italia, fragmentată pe atunci, printre care unul din principi era Pius IX, ultimul papă suveran temporal. Prin urmare, în sensul exterior, „Crux de Cruce" semnifică adversitatea dintre Crucea vaticană şi Crucea care se

află pe blazonul Casei de Savoia. În 1870, savoienii au luat Roma, ultima stăpînire a Papei Pius IX. El s-a închis voluntar în Vatican, de unde nu a mai ieşit – claustraţie pe care papii următori au continuat-o pînă la acordurile laterane din 1929. Acesta este semnul exterior cunoscut. Mai adînc : Pius IX, fiind la începutul Zodiacului, trebuia să coincidă cu acel ce va încheia cercul, „Petrus Romanus". „Crux de Cruce" înseamnă deci „Primul şi Ultimul", „Alfa şi Omega". Tot din cauza „coincidării", pontificatul lui „Petrus Romanus" va fi analog cu al lui Pius IX în ceea ce priveşte tribulaţiile, incomparabil agravate la ultimul papă. „Crux de Cruce" este şi şarpele Uroboros, în aspectul lui sinistru, Balaurul *il gran Nemio,* Vrăjmaşul, muşcîndu-şi coada, adică desăvîrşind încolăcirea lui în jurul pămîntului. Tot aşa, cînd un cerc îşi atinge începutul, se produce un scurt-circuit, o *ekpyirosis,* o mistuire finală a ciclului premergător judecăţii de apoi.

*
* *

Înainte de a vorbi de următorul papă, trebuie să precizăm anumite lucruri : mai întîi, după părerea noastră, unele devize formează un grup, concepînd un lucru care urmează să se perfecteze în decursul mai multor pontificări, aparent extrinsece lor. Spunem „aparent", pentru că este imposibil să presupunem că una din cele mai mari funcţii spirituale ale lumii să fie numai o măsurătoare exterioară a ultimelor momente ale ciclului, că atîrnă de ele ca un palton de un cui. Trebuie să fie ceva în fiinţa individuală sau supra-individuală a Pontifilor care „simpatizează" cu evenimentul ; ceva, care prin „puterea cheilor", prin vîrful axei de balanţă în care e situată funcţia, colaborează, inconştient probabil, dar demiurgic, la actualizarea lui.

Avem un exemplu în formula pe care am mai citat-o – „Aquila Rapax" – aplicată lui Pius VII, victima lui Napoleon. Deviza, la prima vedere, se aplică unui personaj şi unei cariere străine de papă. Dar tangenţa s-a produs prin persecuţie. Persecutatul şi Persecutorul fac pe un plan necunoscut nouă o singură entitate, plan cauzal de pe a cărui

înălţime se poate spune : fără Pius VII, Napoleon nu ar fi putut avea fiinţă. Ceea ce l-a ridicat nu a fost direct Concordatul ; ceea ce l-a răsturnat nu a fost direct excomunicarea, ci o prezenţă-martor imobilă, o limbă imuabilă de balanţă, prezenţa reală a Judecătorului lumii în vicarul său. Rugăm pe cititor să-şi reamintească de toate acestea cînd vom aprecia următoarele unsprezece devize.

*
* *

Următorul papă a fost Leon XIII (1878-1903). De la început a izbit asemănarea dintre blazonul lui cardinalic, o cometă pe un cîmp de stele, cu deviza aferentă lui din „profeţie", *Lumen in Coelo*. Şi era cazul.

Toţi contemporanii lui îl numeau *le brillant Pape*. Elementul intelectual predomina mai mult la el decît elementul de căldură. A renovat şi a dat o nouă strălucire în sînul Bisericii catolice studiilor tomiste, neglijate oarecum sub predecesorii lui. A înfiinţat universităţi catolice care au răspîndit multă lumină, atît în timpul pontificatului său, cît şi al succesorilor săi, dominînd şi astăzi intelectualitatea catolică.

Acestea sînt elemente imediat definitorii ale personalităţii pontifului, perceptibile tuturor acelora care au cunoştinţe generale despre istoria Bisericii catolice de un secol încoace.

Acum trecem la un aspect mult mai interesant al lui „Lumen in Coelo". Leon XIII a fost prelungirea în lumea catolică a unei mişcări din ultimul sfert al secolului al XIX-lea pe scară mondială, tinzînd la o renovare a studiilor tradiţionale, impulsie venită, se pare, de foarte sus, dacă ţinem seama de pagina lui Saint-Yves d'Alveydre, citată la început. Se pare că acelaşi lucru s-a întîmplat şi în ultimul sfert al veacurilor precedente, de la Renaştere încoace. Revoluţia franceză a fost precedată de o renovare surprinzătoare a Masoneriei, în anumite ramuri restabilindu-se caracterul operativ al Artei Regale. De asemenea, s-au ivit mişcări de genul acelora suscitate de Martinès de Pasqually, de Eckartshansen, Guy Stilling, Goethe, contele de Saint-Germain şi alţii.

Tot aşa, sub pontificatul lui Leon XIII, pe lîngă forţele antagoniste dezlănţuite de „Societatea teosofică", au fost altele care au încercat să reia legătura ruptă cu Orientul ; de exemplu, mişcarea care a dus la readaptarea lui *Hermetic Bratherhood of Luxor*, opera lui Saint-Yves d'Alveydre, aceea a lui Stanislas de Quaïta, ultimele opere ale lui Wagner ; la noi, manifestarea de mare clasă a lui Creangă dominînd totul, apoi publicarea *Basmelor* lui Ispirescu, elaborarea *Daciei Preistorice*, şi atîtea alte mişcări în Europa, pe care nici nu le ştim, unde elementul pur se amestecă cu cel impur, constituind un fel de şantier cu materiale heteroclite, care a putut servi însă ca punct de plecare pentru elaborarea unor doctrine coerente. Rezultatele s-au văzut mai tîrziu, dînd dreptate lui Guénon, care spune că orice încercare în acest sens, cît de minimă ar fi, poate avea urmări incalculabile.

Spuneam mai sus că, după părerea noastră, anumite devize ies una din alta, constituind grupuri coerente pentru definirea unor mari evenimente. Vom încerca să justificăm această părere.

După *Lumen in Coelo* urmează *Ignis Ardens*, deviza Sfîntului papă Pius X (1903-1914). Pietatea înfocată a acestui pontif l-a ridicat pe altar la rangul de Sfînt, în 1954, patruzeci de ani după moartea lui, şi justifică deviza, din punct de vedere individual. S-a mai întîmplat însă, pe plan istoric, că la sfîrşitul pontificatului său a izbucnit primul război mondial, prevestit cu aproape opt sute de ani înainte, cu o precizie orbitoare, prin deviza *Religio depopulata* a succesorului său, Benedict XV (1914-1922).

Revenind la Pius X, izbucnirea războiului a adus moartea imediată a sfîntului pontif (august 1914) şi, după şoaptele ieşite din Cetatea Vaticanului, el s-ar fi oferit lui Dumnezeu ca victimă expiatorie. Văzut după legile sfinţeniei, faptul devine certitudine.

Acum, să considerăm împerecherea formulelor „Lumen in Coelo" şi „Ignis Ardens" : imediat izbeşte, fără şovăială posibilă, complementarismul dintre „Lumen" şi „Ardens", Lumină şi Căldură ; „Lumen ardens" este definiţia însăşi a lui *Agni*, pe care-l găsim aşezat la mijloc, ca punct distributiv în „coincidenţa" lui latină, *Ignis* ; Ignis din care se polarizează Lumina şi Căldura, condiţiile vieţii în Univers,

regăsibile în microcosm, în circuitul nervos şi în circuitul sanguin. *Ignis, Lumen Ardens, Agni Lumen Ardens.*

Dar se poate spune, din altă perspectivă neexclusivă, că în „Ignis Ardens" se accentuează aspectul de căldură al Focului. Şi atunci complementarele sînt de data asta *Lumen – Ignis Ardens.* Dar *lumen* nu este singurul cuvînt din deviză ; este urmat de *In Coelo.* Însă atunci ai impresia că lui Ignis Ardens îi lipseşte ceva, pentru că nu există termen care să-şi ceară mai imperios complementarul decît *Coelum,* în speţă pe *Terra,* deoarece amîndouă formează cuplul primordial prin excelenţă, prototipul august din care purced toate perechile de complementare. Pus lîngă şi urmînd pe *Lumen in Coelo,* ai impresia că *Ignis Ardens* este amputat de ceva, şi mîna este aproape împinsă să adauge *in Terra.* Deci : *Lumen in Coelo – Ignis Ardens* (in Terra) devin complementare termen cu termen şi explică modul de acţiune al lui Agni în lumea noastră, spre sfîrşitul Timpurilor. Sînt echivalentul formulei prin care „Îngerii" (*Mala Kim* – în arabă) vestesc naşterea lui Hristos păstorilor din Betleem : *Gloria in excelsis Deo et in Terra, Pax hominibus bonae Voluntatis,* şi de data asta vestită de un „Înger" (Malachie), anunţînd papalităţii, dar acum, un aspect de rigoare – cum se cuvine la sfîrşit de ciclu. Vom regăsi acest complementarism. Agni a atins de-abia cu primele lui spire ambianţa terestră şi a fost de-ajuns ca să declanşeze primul război mondial ; ce va fi cînd îşi va înfige adînc sfredelul în ea ?

Triunghiul cu vîrful în sus este simbolul Focului, deci şi al lui Agni. Putem figura cele spuse mai sus printr-un triunghi inversat, pentru că este vorba de aspectul de coborîre a Focului.

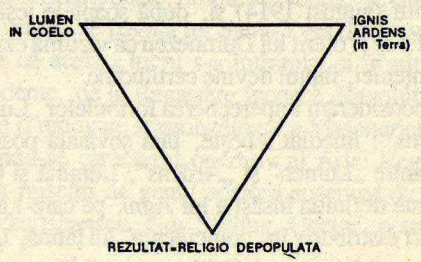

Fig. 12

Nu mai este nevoie să insistăm asupra devizei a patra, *Religio depopulata,* indicînd pe Benedict XV (1914-1922) ; figura de mai sus, atît de elocventă, nu mai are nevoie de comentarii (fig. 12).

Urmează deviza a cincea pe care o credem izolată, despărţind primul ternar de devize, de alt ternar, ca o cezură, *Fides Intrepida,* a papei Pius XI (1922-1939).

Întreprinditatea papei Pius XI, tăria de caracter, loialitatea, combativitatea enciclicelor sale, avîntul considerabil dat misiunilor *in partibus infidelium,* stoicismul cu care şi-a îndurat suferinţele ce l-au doborît, au stîrnit admiraţie tuturor acelora ce-au fost contemporani cu pontificatul său. Deviza rezumă bine trăsăturile esenţiale ale individualităţii sale.

Dar *Fides* înseamnă considerabil mai mult. Nu este numai una din cele trei virtuţi teologale, o adeziune cu toată fiinţa la Adevărul recunoscut. Reprezintă totalitatea tezaurului doctrinal al unei Tradiţii, atît exoteric, cît mai ales esoteric. Şi în ebraică, *Emuna* are acest sens. Nu este curentă expresia „Depozitul Credinţei ?" „Credinţa creştină" este echivalentă cu „Doctrina creştină" şi, o repetăm, doctrina creştină în aspectul ei esoteric. Avem o dovadă în denumirea unei organizaţii iniţiatice autentice ca *Fede Santa,* din care făcea parte Dante ; membrii ei îşi ziceau *Fedeli d'Amore*[5]. Prin urmare, Credinţa este Cunoaşterea dragostei divine.

Atunci, putem da devizei *Fides Intrepida* sensul ei cel mai adînc : în primul rînd, apariţia în timpul pontificatului lui Pius XI a unor studii semnificative despre esoterismul lui Dante şi al lui *Fede Santa.* Lucrări ca acelea ale lui Guénon, Luigi Valli şi ale altora sînt o mărturie. Dar mai este ceva :

Fides indică şi fidelitatea faţă de ansamblul doctrinei tradiţionale exoterice şi mai ales esoterice. Pe de altă parte, este în expresia *Intrepida* ceva expansiv, producîndu-se de la centru la periferie, din interior în exterior, ca o mărturie publică. *Fides Intrepida* poate însemna manifestarea intrepidă, în timpul pontificatului desemnat cu această deviză, a unei vaste înalte doctrine tradiţionale cu principii şi fundament metafizic, dar cu multiple aplicaţii în ştiinţele cosmologice. Cred că nu este nevoie să mai adăugăm ceva.

Urmează un al doilea ternar : *Pastor Angelicus, Pastor et Nauta, Flos Florum.*

Pastor Angelicus a fost deviza Papei Pius XII (1939-1958). Chiar în sensul literal, izbeşte exactitatea formulei „Angelus", care nu este un cuvînt latin, ci un neologism de origine greacă – *Anghelos*, „Vestitor", de unde „Evanghelie", „Vestea cea bună". Exactul echivalent latin al lui *Anghelos* este *Nuntius*. Este vorba deci de un papă diplomat, de un papă care şi-a făcut cariera, întîi la Secretariatul de Stat, apoi ca nunţiu apostolic în Germania, vreme de treisprezece ani, apoi Cardinal Secretar de Stat, mîna dreaptă a lui Pius XI, din 1930 în 1939, anul alegerii sale ca Pontif.

Cine l-a văzut în fotografii sau la cineactualităţi, nu i-a uitat silueta înaltă şi subţire, redusă la o linie verticală, figura ascetică, în care toată viaţa se concentra în ochi ; este, în adevăr, omul în faţa căruia s-a desfăşurat din nou, în 1952, minunea de la Fatima, şi căruia, la un deget de moarte, i s-a arătat Hristos, anunţîndu-l că-i va prelungi viaţa, pentru că mai are nevoie de el. Era un cristal redus la schema geometrică existentă numai în filigran – la imensa majoritate a oamenilor şi actualizîndu-se numai după moarte la cei mîntuiţi.

Îngerul nu este numai Vestitor, ci şi martor. *Pastor Angelicus* a fost prezenţa imobilă la izbucnirea celui de-al doilea război mondial, la desfăşurarea, la încheierea lui şi la sinistra pace ce i-a urmat. Dacă nu el, deviza lui judecă timpurile.

Pietatea sa era într-adevăr angelică, adică puritatea predomina în el. Alt pur a fost Pius VII, contemporanul lui Napoleon, despre care am mai vorbit, dar la acesta deviza insistă, nu asupra papei, ci asupra Acvilei rapace, pentru că nu venise timpul ca mărturia să fie promovată ca funcţie ; în deviza lui Pius XII, nici o aluzie la catastrofa războiului, ci numai la martorul imobil. Şi aici trebuie să atingem un aspect mai ascuns al problemei. Dar, în prealabil, trebuie precizate anumite lucruri, fără de care cele ce vor urma sînt greu comprehensibile. De altminteri, ele sînt firesti şi logice.

Planul spiritual nu este numai superior planului material, ci şi cauzal faţă de el. În perspectivă temporală, o devenire terestră trebuie

în prealabil cugetată în Intelectul divin, apoi elaborată în lumea cauzală, de unde, mai tîrziu, se oglindeşte într-o secvenţă de evenimente istorice.

Într-un studiu intitulat *Note sur l'angelologie de l'alphabet arabe*, René Guénon releva că alfabetul arab, avînd – ca şi alfabetul ebraic – o valoare numerică, este constituit din 28 litere, fragmentate în opt grupuri, fiecare fiind un nume de înger ; sînt deci opt îngeri la cele opt colţuri ale Tronului divin, figurat din două pătrate suprapuse în cruce. În treacăt spus, numele îngerului de la sudul Tronului este făcut din secvenţa alfabetică Kaf. Lam. Mim. Nun, pronunţată Kaliman. Ceea ce este la „Sud" – în Cer, prin analogie inversă este la nord – pe pămînt*.

Guénon precizează că la început alfabetul arab avea 22 litere, trecînd apoi la 28 litere, în vederea unor mari evenimente spirituale (este vorba de manifestarea Profetului) ; aranjamentul literelor s-a modificat, ca urmare a modificării ordinei angelice din cer. Lucru natural, pentru că orice eveniment terestru este reflexul şi efectul unuia echivalent în cer. Toate modificările formelor tradiţionale trebuie să-şi aibă efectiv „arhetipurile" lor în lumea cerească.

Să luăm un exemplu din legendele occidentale : tovarăşii lui Galaad, Regele Graalului, au fost Perceval şi Bohor ; primul, inocent, pur, încrezător în iubirea lui Dumnezeu pentru el şi a lui pentru Dumnezeu ; al doilea, ascetic, închis, volitiv. A izbit chiar pe cercetătorii profani asemănarea lor cu Sf. Francisc şi Sf. Dominic. Numai că cei doi sfinţi nici nu se născuseră cînd romanele Graalului erau scrise. Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre Galaad ; modelul lui este Sf. Bernard. Dar şi sfîntul, la rîndul lui, trebuie să fi avut un prototip angelic. Preexistenţa romanului faţă de Sf. Francisc şi Sf. Dominic a făcut pe cercetători să nu insiste. Pentru noi faptul este revelator. Abia după ce entităţile angelice, prototipale, s-au înnădit, s-a declanşat şi pe pămînt manifestarea lor.

În „Profeţia" noastră, cele trei formule : *Pastor Angelicus, Pastor et Nauta, Flos Florum*, se urmează şi ies una din alta ; cuvîntul „pas-

* Să nu uităm că şi în ţara noastră avem un munte numit *Kăliman*.

tor", comun primelor două, este semnificativ. Tot aşa, „angelicus" din prima este revelator. Cele trei devize semnifică o primă elaborare în planul angelic, fără alt reflex în lumea noastră decît un haos de Materie Primă, a unor evenimente capitale de la sfîrşitul de ciclu. Numai după ce vor fi bine puse la punct în cosmos, solid constituite, se vor declanşa pe pămînt evenimentele simbolizate de alte trei devize.

Acestea fiind spuse, revenim la *Pastor angelicus* – Pastor fiind, în mod esenţial, o fiinţă care conduce, sinonim cu *Conductor*, de la verbul „ducere" ; dar un alt substantiv derivat din acest verb este şi *Dux* ; ştim că în opera lui Dante, „Dux" este Veltro, *un cinque cento diece e cinque* *.

Ca simplă curiozitate, şi ca să arătăm întreţesătura dintre esoterismul musulman şi esoterismul creştin, *Dux* – transcris în litere arabe – are valoarea numerică 90, care este aceea a lui „el Mahdi", aceea a lui *Malak* (înger, Angelicus) şi a lui *Malik* (Rege nume divin). Cuplul *Malak-Malik*, absorbit în *el Mahdi*, înseamnă însumarea în aceeaşi persoană a dublei puteri sacerdotale şi regale. *El mahdi* este „Cel Condus", deci tot *Dux*, dar în aspectul lui de pasivitate faţă de Allah ; „condus" însă faţă de Principiu, este total „Conducător", „Alhadi" faţă de lume. Cuplul *mahdiulhadi* are valoarea lui *Ali* (110), numele ginerelui Profetului, al patrulea Khalif, din care tradiţia musulmană îl face coborîtor pe Mahdi-ul aşteptat, ce va să vină. După un *hadith*, el va fi din nou „ahlulbaiti", „om din casa mea".

Al doilea termen al formulei este *angelicus*. *Angelus*, Îngerul, este totală pasivitate faţă de Dumnezeu, cum o arată *El* din finalul numelui său şi, în traducere literală, faptul că e „trimis". Prin urmare, găsim şi în *Pastor Angelicus* un cuplu complementar, ca în *mahdiulhadi*. Formula latină nu este o formulă asemănătoare acelei musulmane ? Şi în formula lui Dante *DVX* activ, este urmat de *messo di Dio*, pasiv (*Purg.* XXXIII, 43-44). Dar „un cinque cento diece e cinque – messo di Dio" corespunde, termen cu termen, lui „Pastor Angelicus" (DVX lui Pastor şi „messo di Dio" lui „angelicus"). Ne întrebăm dacă

* René Guénon, *L'ésotérisme de Dante*. Paris, Gallimard, 1988, p. 57.

versurile lui Dante nu sînt la rîndul lor o „formulă substituită", formulei substituite „Pastor Angelicus" ? Dacă Dante nu a avut deviza din „profeţii" sub ochi, cînd a elaborat ilustra lui formulă ? Cu alte cuvinte, dacă „profeţia" papilor nu făcea parte din arhivele lui *Fede Santa* ?

A doua deviză din ternar este *Pastor et Nauta* ; termenul comun „pastor" arată continuitatea. Ea desemnează pe Ioan XXIII, papa din Vatican II ; ne mulţumim să arătăm ca trăsătură individuală adecvată cu formula, faptul că în momentul alegerii sale, Cardinalul Roncalli era Patriarh al Veneţiei, oraşul de pe canale, prin urmare, foarte exact, Păstor şi Navigator. Mai în adîncime, determinaţiile de Păstor şi Navigator sînt, amîndouă, simboluri orizontale, căci se desfăşoară pe cele două pasivităţi, pămîntul şi apa, pe cînd *angelicus* este esenţialmente vertical. Avînd în vedere pe „Pastor" factor comun, putem să facem din cele două devize o cruce ; la punctul de intersecţie al Axei verticale cu „suprafaţa apelor" apare floarea de lotus, Roza din tradiţiile occidentale, prin urmare nu o oarecare floare, ci *flos florum*, „floare între flori", Unica, Chintesenţa, bobocul de Eter, şi astfel avem lămurită o a treia formulă, concernînd pe papa Paul VI. Poate semnifica şi reapariţia Rozei Cruce, remanifestarea Centrului Primordial – şi el „Flos florum" printre centrele secundare (fig. 13).

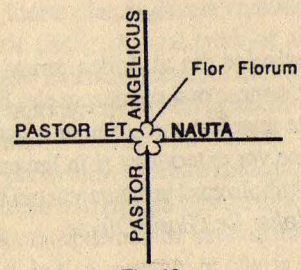

Fig. 13

Ca trăsătură individuală, putem constata că Paul VI este primul dintre papi care a luat pe faţă şi adesea contact cu diferiţi reprezentanţi exteriori, oficiali, religioşi şi laici, ai unor grupări moderne. Este modest dar incontestabil catolic.

Dacă la figura 13 adăugăm primul ternar din cele douăsprezece devize, obţinem crucea dominînd triunghiul de apă, care este şi acela al Harului, împlîntîndu-şi vîrful în lume. În punctul unde crucea atinge baza triunghiului, putem aşeza formula *Fides Intrepida* care, după interpretarea ce i-am dat-o, semnifică infuzarea, coborîrea ca har în lume, prin triunghiul inversat al doctrinei tradiţionale, de care am vorbit (fig. 14). Vom vedea mai tîrziu, unde se situează prima formulă *Crux de Cruce.*

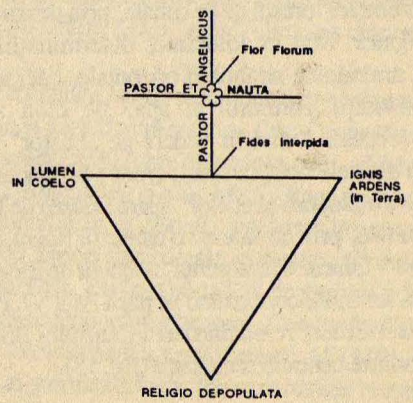

Fig. 14

Solidaritatea devizelor din al doilea ternar ne face să insistăm asupra faptului că cele spuse mai sus despre ele, în sensul lor superior, concernă evenimente angelice care, numai o dată puse la punct, actualizate *in divinis,* se vor exterioriza şi în lumea noastră. Credem că exteriorizarea lor o simbolizează următoarele trei formule : *De mediate Lunae, De Labore Solis, De Gloria Olivae.*

*
* *

Credem că în *De mediate Lunae* este o aluzie şi la semiluna musulmană. *Dux* va reuni ortodocşii diferitelor tradiţii, împrăştiaţi în

lume, dîndu-le conştiinţa unităţii lor. În creştinism, lupta este aceea a lui Ilie cu Antihristul.

Dacă privim Islamul, aşa cum se prezintă în exterior, constatăm divergenţele lui, medievalitatea reprezentanţilor săi, izul lor heterodox, calitatea echivocă, suspectă, întunecată, a prieteniilor şi sprijinitorilor săi. În momentul actual, este de natura certitudinilor că Islamul nu poate lupta cu formidabila forţă materială, nu numai a Occidentului întreg, ci şi contra unui infim fragment al acestei forţe care este Israelul. De aceea, restaurarea tradiţională, politică şi spirituală a Islamului este de neconceput în lumea modernă. Totuşi, o încercare în acest sens poate fi făcută şi poate duce la o restructurare a lumii pe baza vechilor tradiţii.

În *Profeţie,* cu *De Labore Solis* este vorba „de suferinţele, tribulaţiile soarelui, deci ale Creştinismului pe care îl reprezintă, încercarea de unificare a creştinismului din schemele fragmentare ce au luat şi iau încă naştere.

Pe plan iniţiatic, cuplul Sol-Luna este fundamental în Alchimie, complementarismul lor avînd un caracter de luptă pe plan inferior, ceea ce se desemnează în *Arta regală* ca luptă între cele două Naturi. Pe această luptă, implicînd concomitenţa, o arată devizele complementare, *De mediate Lunae, De Labore Solis.* Prin această luptă inevitabilă, providenţială, se va stoarce Elixirul de viaţă lungă, licoarea de beatitudine, indicate foarte clar de a treia formulă *De Gloria Olivae.* Măslinul este arborele păcii, şi dacă criteriul alchimic este exact, creştinismul îşi va regăsi unitatea, iar papa desemnat cu această deviză va fi, probabil, contemporan cu sfîrşitul luptei de unificare a creştinismului, pe baza reînnoirii vechii sale tradiţii, după care va urma perioada de înflorire prevăzută de Sfînta Hildegarde în viziunile ei, şi descrisă de ea ca fiind cea mai fericită vîrstă a omenirii, de la Paradisul pămîntesc încoace. Ramura de măslin simbolizează Pacea, dar uleiul lui – Focul, Gloria, şi iată că revenim la *Gloria in excelsis Deo et in Terra, pax hominibus bonae voluntatis,* de data aceasta chiar cu relativ puţină vreme înaintea venirii lui *Judex Tremendum.*

Se poate configura şi acest ternar printr-un triunghi, de data asta cu vîrful în sus – ţinînd seama de caracterul net sattvic al măslinului ; este

arborele Atenei, intelectul divin, ieşită vertical prin *Brahmarundra* capului divinului său tată, Zeus.

Completăm deci figura 14, prin adăugarea triunghiului de foc ; împreună cu crucea formează hierogliful Sulfului filosofal. În figura întreagă, crucea e un „loc" median între cer şi pămînt. De asemenea, o putem considera ca o schemă a lui Vajra şi, cu trăsnetul lui Zeus, cu dubla lui putere de viaţă şi moarte, cu puterea sa de a închide şi deschide, atribut esenţial al Papalităţii (fig. 15).

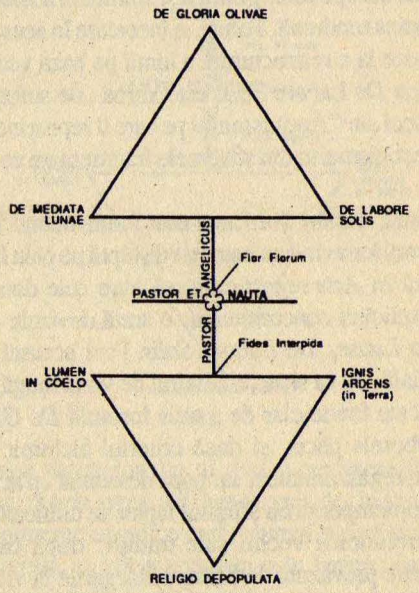

Fig. 15

*

* *

În reprezentarea de mai sus intră zece devize : unde se pot situa prima şi ultima, *Crux de Cruce* şi *Petrus Romanus* ? Mărginindu-ne la

figura 15, nu este loc pentru ele. În realitate, sînt extracosmice, dar pentru a sublinia aceasta trebuie să închidem figura într-un cerc.

Despre „Petrus Romanus" lucrul este evident. Topit în stăpînul său, este deasupra lumii ca şi El. Predă biserica Stăpînului său, care a remis-o primului Petre. În treacăt spus, aceasta arată că în *Profeţia Papilor* se cunoştea „Identitatea Supremă". Ca atare, este trecută în grafic în afara cercului.

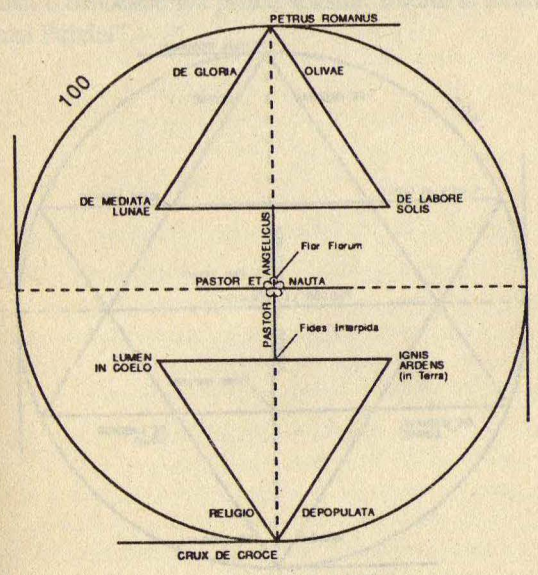

Fig. 16

Cît despre „Crux de Cruce", am arătat că adevărata semnificaţie a devizei este joncţiunea extremelor în acelaşi punct, a Primului şi Ultimului, a lui Alfa şi Omega. Fiinţa care le întruneşte este necesarmente deasupra lor ; altfel spus, ca să strîngi într-o singură mînă capul şi coada *Uroboros*-ului, trebuie să fii în afara încolăcirilor lui.

Această calitate supra-cosmică a celor două devize o putem indica prin două tangente pe cerc, în punctele extreme ale diametrului său

vertical, prelungire a liniei desemnînd pe „Pastor Angelicus"; braţul orizontal al crucii mediane („Pastor et Nauta"), prelungit, devine diametrul orizontal al cercului, căpătînd şi el două tangente, ghiarele vulturului care strînge lumea în cercul necesităţii, cele două gheare ale compasului „ţinut de vîrf de Dumnezeul Geometru" (fig. 16).

Putem adăuga o ultimă figură, în care Cerul şi Pămîntul se întrepătrund; altfel spus, unde cele două triunghiuri se încrucişează şi devin Pecetea lui Solomon. *Finis coronat opus* (fig. 17).

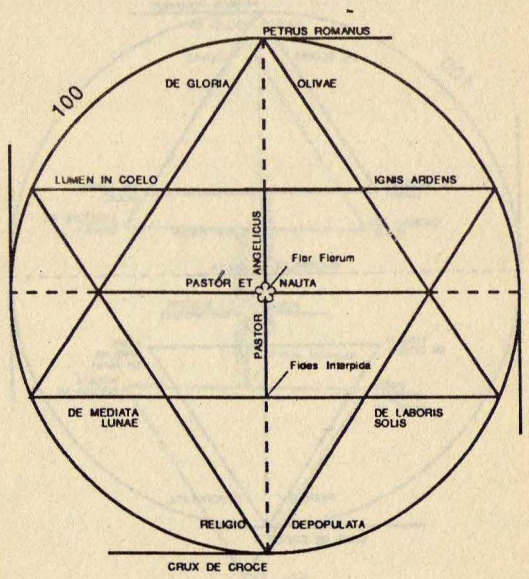

Fig. 17

*
* *

Terminăm cu o observaţie semnificativă. În ultimele figuri, şi fără nici o căutare din partea noastră, s-a produs o inversare: cele

douăsprezece devize, care, în prima parte a studiului nostru, aveau o configuraţie circulară, pentru că este zodiacală, se înscriu, în a doua parte, într-un grafic compus din linii drepte. În schimb, cele o sută devize, care la început erau reprezentate prin drepte, au devenit acum cerc. Este ceea ce se numeşte în Kabală *Makifim*, „Deplasarea Luminilor". Or, aplicată la un sfîrşit de ciclu, „deplasarea luminilor" este riguros şi exact acelaşi lucru cu „Inversarea Polilor" şi, ne este plăcut că, fără nici o deliberare din partea noastră, studiul se termină firesc „sub Ochiul Polului".